

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 1038: Không Chấp Trước Pháp, Mà Cũng Không Còn Lưu Lại Tri Kiến Về Pháp

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 090)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Không chấp trước pháp, mà cũng không còn lưu lại tri kiến về pháp.】

“Kiến” (見) ở đây tức là kiến giải; ngày nay chúng ta gọi là cách nghĩ, cách nhìn của bạn. Nếu bạn vẫn còn một cách nghĩ, cách nhìn về “pháp”, thì không được! Tâm của bạn vẫn là không thanh tịnh, bạn vẫn còn “pháp chấp”, bạn đã bị pháp làm ô nhiễm rồi. Lục Tổ Huệ Năng Đại Sư nói rất hay, xưa nay vốn không có một vật (bản lai vô nhất vật), thì làm gì còn có một “pháp” nào chứ? Có một pháp tức là có một vật; trong khi xưa nay vốn không có một vật. Cho nên, ngay cả tri kiến về “pháp” cũng không được phép có, như vậy mới gọi là “Vô Thượng Chánh Đẳng Giác”, đến lúc này mới có thể gọi là bạn đã đắc được Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác. Nếu như vẫn còn tồn tại một tri kiến về “pháp”, thì bạn không thể được gọi là Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác. Vậy thì gọi là gì? Gọi là Chánh Đẳng Chánh Giác.

Chư vị hãy nghĩ xem, Đẳng Giác Bồ Tát của Viên giáo Đại thừa là bậc có địa vị cao nhất trong hàng Chánh Đẳng Chánh Giác. Vì sao các Ngài không thể được xưng là Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác? Điều này mọi người đều biết, các Ngài vẫn còn một phẩm “Sanh tướng vô minh” chưa phá được, đây là thứ vô minh vi tế nhất. Điều này cũng có nghĩa là, các Ngài vẫn chưa hoàn toàn buông xả được, vẫn còn một phẩm Sanh tướng vô minh chưa buông xả, đây chính là Đẳng Giác Bồ Tát. Đến khi một phẩm vô minh này các Ngài cũng buông xả được, xả bỏ đi rồi, không còn ý niệm này nữa, thì các Ngài liền được xưng là Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác.

Nếu chư vị muốn hiểu rõ đạo lý này, thấu suốt sự thật này, thì hãy xem sự tu học của Phật pháp từ lúc sơ phát tâm mãi cho đến khi thành Phật, là dùng

công phu gì? Chỉ là “buông xả” mà thôi, một câu nói này là đã tóm thâu toàn bộ. Buông xả chính là bố thí, bố thí tức là buông xả. Buông xả tham sân si, thì bạn chắc chắn sẽ không堕 vào ba đường ác; hãy đem tham sân si bố thí đi, bạn giữ lại thứ này để làm gì chứ? Như thế thì ba đường ác liền không còn nữa. Buông xả Kiến tư phiền não, thì lục đạo luân hồi không còn, liền siêu việt lục đạo luân hồi. Từ đó có thể biết, mãi cho đến Đẳng Giác Bồ Tát mà phẩm Sanh tướng vô minh cuối cùng cũng buông xả được, thì liền thành tựu Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác. Điều này chẳng phải là rõ ràng, minh bạch rồi sao?

Sự tu học của Phật pháp, pháp của Bồ Tát không có gì khác, chỉ là buông xả mà thôi. Tóm gọn trong hai chữ: Nhìn thấu, buông xả. Bạn có thể nhìn thấu, bạn tự nhiên sẽ buông xả được; bạn có thể buông xả, bạn tự nhiên sẽ nhìn thấu được. Nhìn thấu và buông hỗ trợ thành tựu cho nhau, nhìn thấu giúp bạn buông xả, buông xả giúp bạn nhìn thấu; đây chính là điều ở phần trước đã nói: “Bộ bộ quán không” (từng bước quán chiếu tánh Không). “Bộ bộ quán không” chính là nhìn thấu, “Tăng tăng khiển trừ” (loại bỏ từng tầng) chính là buông xả. Hai câu nói này hiển thị ra việc nhìn thấu và buông xả hỗ trợ lẫn nhau; những gì tất cả Bồ Tát tu học, những gì tất cả chư Phật thành tựu, cũng chỉ là như vậy mà thôi. Bạn vì sao lại buông không xuống? Vì sao lại nhìn không thấu?